

BABONYAI

KÖLÖNSZÁM

Civil Körkép

REGIONÁLIS KÖZÖSSÉGI LAP

2. SZÁM

KÖLÖNSZÁM

„Gyerekvets Főváros 2010” – irodalmi pályázat

„Gyerekvets Főváros 2010” címmel a Nevelők Háza Egyesület Vers-és Prózamondó Pedagógusok Műhelye vers-és meseíró pályázatot hirdetett 2009-ben 6-14 éves gyerekek számára.

A pályázók pécs-baranyai születésű illetve lakosú, vagy itt tanuló gyerekek lehetnek.

A pályaművek témája szabadon választható volt, terjedelmük legfeljebb 3 gépelt oldalban került meghatározásra, egy pályázó maximum 2 művel pályázhatott.

Pályázatunknak nem kis írók és költők teremtése volt célja, hanem egy kreatív, ösztönmozgató játékra hívtuk a városban született, élő vagy itt tanuló gyerekeket.

A vártnál is nagyobb volt a gyerekek érdeklődése. Határidőig a megye 16 iskolájából 78 diák pályázott több mint száz alkotással.

Ez a kiadvány bizonyítja arra, hogy érdemes volt meghirdetnünk ezt a pályázatot.

Sok kedves vers és mese született, és ha nem is lesz a „kis szerzők” egy-egy Weöres Sándor vagy Lázár Ervin (bár ki tudja) öröm volt látni, hogy ennyi gyerek foglalkozott irodalommal, költészettel.

Örülünk, ha folytatása is lenne ennek a nemes versengésnek és az itt élő gyerekek egyre többen foglalkoznának írással, és eközben megismerkednének a köztünk élő írókkal és költőkkel is. Reméljük, hogy ebben segítségükre lesznek – ahogy eddig is tették – a szülők és pedagógusok.

Olvassatok és írjatok tovább sokat-sokat gyerekek!

„Kedvesek, figyelemre méltóak, nemes célokat: a gyerekek önálló tevékenységre ösztönzését, írás és kifejező képességének fejlesztését, az irodalom iránti érdeklődésük felkeltését, elmélyítését szolgálják”

„Öröm, hogy Pécs és Baranya megyében ennyi iskola részt vett a nem mindennapi versengésben. Elismerés illeti a pedagógusokat, a szülőket, akik lelkesítették, s némely esetben bizonyára segítettek is a diákokat.”

Bertalan László

*A „Gyerekvets Főváros 2010” pályázat
a Pécs2010 Európa Kulturális Fővárosa
program keretében valósult meg.*

Havas délután

Kinézek az ablakon,
a kertet már hó fedi.
Szánkók csúsznak le a dombról,
minden gyerek élvezi.

Hógolyózik a téren
Luca, Lola és Juli,
hóembert is építhetnének,
ha jönne még valaki.

Csöngetnek kinn, megjött anya!
Fáradt arcán kis mosoly,
hozzá bújok, megpusztilom,
minden gondja eloszol.

Vizet forral, teát készít,
várja már a sok gyerek.
Együtt visszük ki a kertbe,
végre én is kinn leszek.

Elkészül a hóember is,
orra répa, szeme szén,
barátaim körbeállják,
de szép évszak ez a tél!

Palka Júlia (2. osztály)
I. hely

A kis kertész

Kora reggel talpon vagyok,
kis kertembe kiszaladok,
várnak énrám a virágok,
rózsák, szegfűk, tulipánok.

Hogyha beszélni tudnának,
tán jóreggelt kívánnának,
hangos szóval köszönnének,
szomszéd kertnek, napnak, szélnek.

De én így is értem őket,
látom, milyen vígan nőnek,
látom, milyen vígan élnek,
színnel, illattal beszélnek.

Este elalszanak fák is,
mind elalszik a virág is,
nincs paplanuk, nincs párnájuk,
mégis mindig szép az álmuk.

Horváth Eszter (12 éves)
II. hely

Az óra

Reggel hatkor meghallom az órát,
Ki szereti ezt a furcsa nótát?
Szinte megfájdul a fejem,
Mikor felébreszt hirtelen.
De ki ne gondolkodna így,
Mikor az álom annyira hív?
Azt mondja: gyere, gyere!
De én nem mehetek vele.
És ki hinné, hogy ez mind az óra hibája?
Amint kiabál, csörömpöl a világra.
Ezt sajnos el kell fogadni,
De nem lehet nem haragudni.
Örökké csörömpöl,
És szerintem örömből.
Ha én lennék az óra,
Sose lenne hat óra.

Mecseki Stella (11 éves)
III. hely

Az én cicám

Fekete, nem hófehér,
Szinte semmitől se fél.
Nyávog és dorombol,

Ezért ő nem komondor.
Akrobata mozgása,
Villámgyors a futása.
Szébbre én nem vágnék,
Az ő neve: Árnycék.

Mecseki Stella (11 éves)
III. hely

Csipesz

Volt egy kicsi pintyem
kalitkába zárva,
kinn volt az udvaron,
a kutyánk vigyázott rája.
Balambér lusta volt és álmos,
odaengedte a macskát
a kalitkához!

Ráugrott a macska,
borult a kalitka,
a kismadár kiröppent alóla.
Felszalott magasra,
a diófa ágára,
onnan csicsereggett
a szép szabad világra.

Makkos Balázs (2. osztály)
IV. hely

Ábrándozás

Megmászom az Everestet,
Senki nem állíthat meg.
Ha feljutok a csúcásra,
Én leszek a világ királya.

Ha valaki utánam felmászik,
Egy jó nagyot csúszdázik.
Ha feljön a jeti,
Számomra olyan lesz,
mint egy senki.

Ha feljönnek a hatóságok,
Mindenkit lerázok,
Felszállok egy léghajóra,
És szépen elszálllok.

Elszálllok egészen a Holdig,
Ott élek holtamig.
Sajnos ez csak egy álom,
De már alig várom.

Merzay Csenge Laura (11 éves)
V. hely

Az eltévedt nyulacska

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy nyúlcsalád. Ebben a családban éltek az erdő legkiválóbb futónyulai. Ma volt a napja a nyúl-nemzetközi futóverseny döntőjének, és a legkisebbi fiú, Rágcsa, aki az iskola leggyorsabb futója volt, izgatottan indult el otthonról. A rajtnál lövés hallatszott, és elkezdődött a verseny. Ahogy Rágcsa elhaladt a többiek mellett, akár a villámcsapás, észrevette, hogy egy darázsraj mellett viharzott el. A darázsok elkezdtek kergetni, és Rágcsa, csak rohant körbe-körbe, árkon-bokron keresztül, míg meg nem unta őt a darázsraj. Ijedten vette észre, hogy betévedt az erdő mélységes mélyébe. Ahogy szomorúan baktatott egyik fától a másik fáig, egy kis zajt hallott. Elindult a hang irányába. Nagy Szerencséjére meglátott egy hatalmas üreget, amiben egy népes nyúlcsalád élt. Bekopogott:

Kipi-kopp.

– Ki van ott? – kérdezték.

– Egy kis nyulacska vagyok, Rágcsa a nevem. Eltévedtem a futóversenyen, kérlek, segítsetek!

A nyúlcsalád a szomorú események hallatán rögtön ajtót nyitott, mielőtt Rágcsa befejezte volna a mondatát. Bent egy kis takaros üregben leültek az aztalhoz, megvacsoráztak. Nyúl Néni főztje igencsak ízletes volt: répaleves salátakockákkal, titkos házi öntettel. Vacsora után megkérdezte a nyulacska:

– Meg tudnátok mondani, merre van a salátabél utca 40-es szám?

– Sajnos nem tudjuk, mert az erdő mélyén lakunk, és sosem mozdultunk ki az erdő szélére.

Ezután lefeküdtek aludni. Rágcsa reggel megköszönte a vendéglátást, és továbbállt. Ahogy ment-mendegélt, megpillantott egy kis sünikét. A sünike egy óriási almát próbált hazacipelni a hátán. Rágcsa nem volt rest, máris odament, hogy segítsen. Közben együtt vitték az almát, Rágcsa így szólt a sünihez:

– Kedves sünikém, meg tudnád-e mondani, merre találok a Salátabél utca 40-es számot?

– Ó, kisnyuszi, nem tudom, mert az erdő mélyén lakom, nem az erdő szélén, de szívesen vendégül látlak egy éjszakára vagy akár többre is.

Bementek sünike házába, megették a jókora almát, majd elszenderedtek. Amint felkelt Rágcsa, első dolga az volt, hogy megköszönje a vendéglátást, és folytatta az útját, hogy végre hazataláljon.

Ahogy ment tovább, meglátott egy pislákoló fényt, elindult felé, és amint belépett a széles barlangba, egy akkora medvét látott, hogy olyat még pletykálni sem tudtak volna. Pedig Nyusziréten csak úgy hemzsegték a locsi-fecsi nyúlasszonyok. Amikor észrevette, hogy a medve sír, együttérzően nézett fel rá.

– Mi bajod, medve koma? – kérdezte remegő hangon Rágcsa, mert a medve óriási volt.

– Jaj, kedves nyuszika, szerettem volna aludni, mert közeleg a tél, de sehogy sem jön Álom a szememre. Most mit tegyek?

– Kedves medve koma, segítsek én a bajodon, csak egy kérdésemre válaszolj – mondta a nyuszika már bátrabb hangon. A medve lenézett rá, és megkérdezte:

– Mi lenne az? – kérdezte már csak kicsit szipogva.

A nyulacska megkérdezte, merre található a Salátabél utca 40-es számot. A medvének tátva maradt a szája, amikor meghallotta, hogy hol lakik a kis nyúl. Csodálkozva megkérdezte:

– Nem te vagy az a kisnyuszi, akiről annyit pletykálnak a nyúlasszonyok, hogy elétevédtél, és hogy darazsak kergettek ismeretlen útra? Ez történt veled? – kérdezte a medve.

– Pontosan! – vágta rá a kisnyuszi, már szinte nevető hangon.

A medve aztán gyorsan elmondta, hogy merre lakik a nyuszika.

– Ugye... most vagyunk a... Brumi utca 10-ben – aztán elkezdte olyan gyorsan, olyan Pörgösen, hogy a nyuszinak le kellett írnia. Amikor ki akart lépni, eszébe ötlött az

Ígérete:

– Várjunk csak, de hiszen te segítettél, most én is segítsek – mondta, és sarkon fordult az ajtónál. Elvezette a medvét az ágyhoz, aki lefeküdt, és azt mondta neki:

– Medve koma, légy szíves csukd be a szemed, gondolj valami szépre, és úgy elnyom az álom, hogy tavaszig ki sem mozdulsz! A medve tényleg nyomban álomba merült, és Rágcsa kísétálhatott. A nyulacska nézte a papírját, amire ráírta a medve utasításait. Így olvasta:

– A nagy tölgyfánál balra. A folyónál jobbra. A vakondtúrásnál előre. A pókhálók

A pókhálók alatt bújj át! A nagy deszkákat ugorod át! Lépj egyet jobbra, egyet balra... Így jutott a kicsi nyuszi haza. Amikor hazaért, kissé szédülten a furcsa úttól, de könnyezve ölelte meg szüleit.

Azóta is rengeteg levelet ír az erdő mélyére új barátainak: nyúlcsaládnak, a süninek, de Leginkább a kedves medvének.

Vukman Dominika (3. osztály)

I. hely

Éjjel a könyvtárban

Csörrent a zár. A könyvtáros néni hazament. – Ébresztő, hátalvók! – kiáltotta Szille, a tündér. A polcok felől mozgolódás hallatszott. Sorra ugráltak ki a mesekönyvekből a jó barátok: Micimackó, Malacka, Tigris és Füles. Hóféhérke és Hamupipőke is megérkezett.

A kis habléány és Borsószem hercegisasszony még kicsit álmosan néztek körül.

– Milyen szép telihold van! – ámult el a kis habléány. Ekkor megmozdult a kilincs.

- Valaki be akar jönni, de zárva az ajtó – állapította meg Füles.
- Engedjük be, van itt egy pótkulcs – szólta Tigris.
- És ha valami szörnyű Zelefánt van kint, aki felfal bennünket – rémült meg Malacka.

Micimackó megnyugtatta barátját, hogy az iskolában nem járnak Zelefántok, legfeljebb szigorú portás bácsik. Hófehérke kinyitotta az ajtót. Míra állt ott meglepetten:

- Ti éltek? – kérdezte.
- Csak éjszaka kelhetünk fel. Nappal a könyvekben alszunk. Pontosabban az embereknek tűnik úgy, hogy alszunk, de mi mindent hallunk és látunk körülöttünk – mondta Szille, a tündér.
- Miért jöttél éjjel a könyvtárba? – kérdezte a kis hableány.
- Nappal az uszodában voltam edzésen, és csak este jutott eszembe, hogy holnapra természetismeretből gyűjtőmunkát adott fel Rita néni. Nem csináltam meg, és valószínű nem is leszek készen egyéjszaka alatt – mondta szomorúan Míra.
- Segítsünk neki! – szólta Hamupipőke. Nekem is segítették a galambok lencsét válogatni.
- Igazán segítenétek? Itt a lista, rajta van amiről írnom kell – mondta Míra.
- A háziállatok jellemzőit én kikeresem – vállalta el Malacka.
- Én segítek Malackának. Ilyen kis állat egyedül nem éri fel a polcon lévő lexikonokat – mondta Micimackó.

A kis hableány a tengeri állatok jellemzőit gyűjtötte ki a könyvekből, Tigris a vadállatokét. Hófehérke a madarokról írta le a legfontosabb tudnivalókat. Neki valószínű a törpék is segítették, mert Míra néha tüsszentést, néha morgolódást hallott az aztaluktól.

- Még a kert lakóiról kell írunk – szólta Szille.
- Az is megvan – mondta Borsószem hercegkisasszony és Hamupipőke.
- Miért segítettetek nekem ilyen sokat? – kérdezte Míra.
- Azért, mert ismerünk. Tudod, csak az emberek hiszik, hogy élettelenek vagyunk. Valójában látunk és hallunk titeket. Veled már nagyon sokszor találkoztunk, többször is elolvastad a rólunk szóló könyveket – mondta Szille.
- És mindig nagyon vigyáztál ránk, sose firkáltál össze bennünket – tette hozzá Malacka.
- A többi gyerekek is mondd el, hogy fáj, ha ránk firkálnak – mondta Füles.
- Elmondom, de hogy köszönjem meg nektek ezt a sok segítséget? – kérdezte Míra.
- Úgy, hogy gyorsan hazamész aludni. Ha pedig nagy leszel, a kislányodnak te is elvasod ezt a sok szép könyvet, amiben szerepelünk.
- Mesélj majd neki nagyon sokat, és akkor ő is biztosan észreveszi a virágokat, a fákat, meghallja a madarakat, a patakot és a folyót. És mindenre nagyon fog majd vigyázni.

Míra megígérte, hogy sokat fog olvasni a kislányának. Miután hazament, a jó barátok visszapakolták a polcokra a könyveket, majd elaludtak. Álmodban mosolyogtak.

- Amikor éjjel betakartalak, álmodban mosolyogtál – mondta reggel Mírának az anyukája.
- Nagyon szépet álmodtam – felelte Míra, majd megkérdezte:
- Ugye ma is elmehetek az uszodába?

Vadál Míra (2. osztály)

II. hely

A nagy találmány

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer három fiú. Éppen a Tejút mellett laktak egy bolygón.

- Unalmas itt! – mondta az egyik fiú.
- Látogassuk meg Fényanyót és az Ūrsárkányát! – pattant fel a második fiú.
- Majd ebéd után! – tette hozzá az anyukájuk, Vénusz Viola.
- Csak a legkisebb fiú nem szólt semmit. Ebéd után útra kelt a két nagyobbik fiú, s elúsztak az űrben. A harmadik fiú így szólt ekkor anyjához:

– Nekem is kellene mennem néhány fontos űralkatrészért a legújabb találmányomhoz Henrietta nénihez. Vinnék neki egy kis süteményt is, ugyanis nagyon beteg, nem tud felkelni az ágyából – közölte sajnálkozva.

– Anyja megveregette a hátát, és becsomagolt néhány süteményt. Elindult hát a fiú, de tudta, hogy három próba vár rá a Holdon, csak akkor kapja meg a varázslatos erővel megáldott alkatrészeket. Mikor megérkezett, bement Holdsugár Henrietta konyhájába, és már mondta is az anyó, mi a három próba:

– Az a feladatod, hogy megmászod a legmagasabb holdsugarat, és elhozod nekem a legfakóbb csillagot. Utána kelj át a Tejúton, fejd meg a legvadabb tehenet, de úgy, hogy a többi tehenet fel ne ébreszd, mert különben úgy leveszel a Tejúton, mintha sosem léteztél volna! Ezek után annyi a dolgod, hogy ellopod Fényanyó sárkányától az alkatrészeket. Ha végrehajtottad a három próbát, megkapod az alkatrészeket, és elnyerd unokám kezét. Persze adok három-három csodaeszközt: egy messzire nyúló sétabotot, egy vödör bort és egy mágnest.

A fiú megköszönte a tárgyakat, s odébbállt. Magával vitt még néhány süteményt meg egy kis mézet, s meg sem állt a Hold legmagasabb sugaráig. Ott aztán ráfolyatta a mézet a kezére, és úgy mászott föl rá. Estére fel is ért a tetejére, de alig-alig látta azt a csillagot, amiről Henrietta néni beszélt. Megfogta a botját, kinyújtotta a csillag felé, majd elkapta, és a zsebébe tette. Lenyalta a mézet a kezéről, és lecsúszott a holdsugárról. Ment tovább, mendegélt, amíg meg nem érkezett a Tejúthoz. A tehenek még nem aludtak, a fiú pedig nem akart várni. Oda volt téve nekik két vályú: az egyik a nyugodt

természetű tehéneknek, a másik a vadtermészetű tehéneknek, aki épp elment, és ez nagy szerencse volt.

A fiú bort öntött mindkét vályúba, a két tehén ivott az első vályúból, s úgy berúgtak tőle, hogy rögtön húzták a lóbbort. Nemsokára jött a vadtehen is, majd szomjan halt, így hát kiitta az egész vályúját. Ez éppen elég volt ahhoz, hogy ő is hanyatt vágódjon, így a fiú nyugodtan megfejhette. A harmadik próba igencsak nehézkesnek ígérkezett, az úrsárhány ugyanis feltűnően jó formában volt. A fiú odadobot elé sorba a sütitket, így elterelte a figyelmét, és a mágnessel pedig magához vonzotta az alkatrészeket. Mind-ezek után sikeresen visszatért a Holdra, és feleségül vette Henrietta néni unokáját. Az alkatrészekből pedig megépítette találmányát, az űrbiciklit, és azzal ment feleségével nászútra. Még ma is élnek, ha meg nem haltak!

Kürti Boglárka (11 éves)

III. hely

Jóából is megárt a sok

Egyszer körülbelül 1980-ban élt egy kisfiú nagy, úri családban. A 7. születésnapján úgy döntött, hogy szervez egy nagy születésnapit bulit, ahova meghívja az összes barátját.

Akkor az édesanyjával megkezdtek a szervezkedést. Mindenkit meghívtak, akit ismertek fiút, lányt, kicsit, nagyot, felnőttet, öreget egyszóval sok embert. Aztán jött a bevásárlás. Vettek mindenféle finomságot chipset, csokit, mogyorót, üdítőt persze ez nem volt olcsó, de jómódú emberek voltak. Elérkezett a nagy nap. Csak úgy áramlottak a vendégek, mindenki hozta a szebbnél szebb ajándékot. Volt köztük kicsi, nagy, közepes, hasznos, haszontalan, vicces és unalmas. De persze a kisfiú mindegyiknek nagyon örült. Mindenki evett – ivott, játszottak a gyerekek, beszélgettek a felnőttek és persze voltak programok : foci, kosárlabda, kidobó, bújócska és minden amit az ennyi idős gyerekek szeretnek. Akkor jött a baj, amikor a kisfiú, akit Gróf Pap Lacinak hívtak, az anyukájával beszélgetett. Odajött hozzá az egyik barátja és azt mondta:

- Te Laci! Figyelj légy szíves egy kicsit.
- Várj egy kicsit! Nem látod, hogy beszélgetek?

Ekkor szólt közbe az anyuka:

- Lacika!! Mindig az első a vendég ezt ne feledd!!

– Oké anyu. – mondja a gyerek bűnbánóan. – Bocsi Andris.

– Semmi baj, felejtük el. – mondta szórakozottan Andris, mivel már másan járt az esze. Azon, hogy ezt még ki is használhatja.

Amikor a cselédlány felszólította, hogy távozzon, annyit mondott:

- Én bizony nem! Első a vendég, és én még nem akarok menni!

Azzal üldögélt tovább és dült-fült magában. Ekkor befutott Laci:

- Mit csinálsz még itt?
- Itt akarok aludni!
- De nem lehet, vége a bulinak.
- Első a vendég. Vagy szóljak anyukádnak, hogy nem fogadod meg a tanácsát?
- Ne, kérlek.
- Rendben – dörzsölgette a tenyerét Andris.
- Hozz nekem enni valamit.

Mit tehetett szegény Laci? Ő sem tudta, ezért engedelmeskedett, mert első a vendég. Mikor az anyja meglátta, hogy ételt akar felvinni a szobájába, rászólt:

- Mit csinálsz te rosszcsont?! Nem tudtad, hogy tilos a szobádban enni?

Ekkor Laci úgy döntött, hogy színt vall:

– Emlékszel, amikor azt mondtad, hogy első a vendég? Andrisnak annyira fejébe szállt ez a mondat, hogy nem megy haza és mindent kér tőlem amiket meg kell tennem, mert első a vendég.

– Jaj! De buta vagy kisfiam! Ha vége a vendégségnek, akkor már nem számít vendégnek. De most, hogy belementél, nehéz lesz elüldözni. De van egy ötletem.

Ez privát beszélgetés, úgyhogy nem írom le az ötletet, de majd kiderül, hogy mi a terv. Laci szólt a cselédlánynak, hogy csináljon 50 finom szendvicset, és adjon pár jó meleg takarót, valamint néhány matracot. Amikor megkapta, először felvitte az 50 szendvicset, és azt mondta:

– 1 szendvics jó, 2 jobb, és több szendvics még annál is jobb. – Andris nem tehetett mást, megköszönte és evett. Amikor tele volt azt mondta:

- Tele vagyok, nem bírok többet. – De Laci nem hagyta annyiban.

– Ha már kedves voltam, egyél még egyet hálából. – Megette.

– Na még egyet, a szolgálólány megsértődik, hogy nem ízlik. – Azt is megette, és így ment tovább és tovább, amíg el nem fogyott az összes. De Andris addigra az ötszörösére dagadt, és úgy elrontotta a hasát, hogy nem bírt bemászni az ágyba. Laci szólt a szolgálóknak, hogy ha szól, rakják ágyba de előbb:

- Nehogy kényelmetlenül aludj itt, van még egy pár matrac, rakhatjátok az ágyra!

– Nem fázol? Itt egy takaró, de 1 takaró jó, 2 takaró még jobb, és ha annál is több akkor már csak jobb lehet.

Reggel jajgatásra ébredtek, Andris üvöltött a fájdalomtól:

– Te átokfajzat, leestem a matracokról, túl magas volt, és amikor fel akartam kelni, ledőltek! És majd megsültem az éjjel olyan melegem volt, és hányingerem van annyit ettem!

- Első a vendég, de a jóból is megárt a sok. – kacagott Laci.

– Én ide nem jövök többet! – mondta Andris. – A soha viszont nem látásra, kész örültekháza!

Azzal elment. Kacagott Laci, az anyukája, az apukája és a cselédek. Ha elmentek egy nagy villa előtt és kacagást hallotok, akkor ott laknak Laciék.

Peták Boldizsár
IV. hely

A hóvirág

Fagyos, téli idő volt. Az emberek inkább ki se mentek az utcákra, csak ha nagyon muszáj volt. Aztán egy szép nap arra ébredtek, hogy csiripelnek a madarak. Mindenki örült, hogy végre itt a tavasz.

Pás nap múlva kibújít az első hóvirág. Volt nagy öröm, amikor meglátták a falubeliek, csak nem tudták, hogy ez a hóvirág nem akármilyen virág, hanem egy különleges, varázserejű virág. A szára és a levelei zöldebbek, a szirmai pedig fehérebbek voltak, mint más hóvirágé. Csak 100 évente egyszer nyílt. Amit a közelében kívánnak, az teljesül. Ez a varázserejű hóvirág a piac szélén nyílt. Mellette egy szegény özvegyasszony árulta a virágait. Egész nap senki még csak a közelébe sem ment. Szegény asszony azt kívánta magában, hogy bárcsak valaki venne tőle legalább egy szál virágot. Mivel pont a hóvirág mellett állt, teljesült a kívánsága. Hirtelen mindenki, aki csak a piacon volt, az özvegyasszonytól akart virágot venni. A néni örömeiben leszakította a hóvirágot. Ám a hóvirág ekkor elhervadt, így már nem tudott több kívánságot teljesíteni.

Ha a tavasz elején kirándulni mész, és látsz egy hóvirágot, akkor kívánj valamit, hát-ha teljesül!

Fuller Botond (5. osztály)

V. hely

Csak egy gondolat

Hinni, hogy minden szép,
 Hogy az életben
 Örökké van remény.
 Ha szomorú a kedved
 Soha ne feledd,
 Hogy boldognak lenni
 Sokkal élvezetesebb.
 A csodára várni,
 A rosszat jónak látni,
 Szeretve lenni,
 A gondokat feledni,
 Egy édes percért,
 Mindent feladni.
 Úgy élni, mintha
 Nem lenne holnap,
 Álmodni, mintha
 Nem lenne út vissza.
 Ez az, ami sosem múlhat el,
 Szeretni mindig tudni kell.

Lukács Réka (8. osztály)

Évszakok

Ősszel ködös, nedves minden,
 levelet sodor a szél.
 Sok diák kedve lankad szépen,
 mert suliba visszatér.

Télen az idő fagyos, jeges
 hófehér már a táj.
 Kandallónál üldögélhetsz,
 karácsony ünnepe vár.

Tavasszal éled a természet,
 nyílik fa és virág.
 Kedved megint visszatérhet,
 tán szerelem vár reád.

Nyáron napsugárban fürdesz,
 mindenütt forróság.
 A vízparton üldögélhetsz,
 gondfeledten, kis diák.

Kovács Jadranka (8.osztály)

A nyári szünet

Az iskolának, hurrá, vége,
 A tanárok békén hagynak végre.
 Nem kell most már tanulni,
 És lehet jó sokat aludni.

Meleg nyári nappalok,
 A medencébe mindjárt becsobbanok.
 Süt a nap, kék az ég is,
 Kell-e még több ennél is?

A strandon vagyok,
 A nyugágyban napozok,
 Nézem a kék eget,
 Milyen alakzatúak a fellegek?

Túl élénk a fantáziám,
 Kedvencem az álmodozás.
 Álmodom egy crossmotorról,
 Ahogy száguldok a versenypályákon.

Hirtelen egy hideg zuhany,
 Lelocsoltak min a húszan.
 Visszatérek a valóságba,
 Egy fergeteges bulira várva.

Jönnek már a barátok,
 Csapatostól fiúk, lányok,
 Kezdődhet a tombolás,
 Túl sok volt a tanulás.

Így telik el a nyári szünet,
 Hegyezhetem már a fülem.
 A sok-sok mindent megtanulom.
 A leckéket, ígérem, megírom.

Lippert Klaudia (6.osztály)

Az én apukám

Az apa olyan, mint az anya
 gondoz engem éjjel-nappal
 betegségben, egészségben.
 Néhányszor pirul
 és mindig virul.

Ő az én apukám,
 ügyes okos igazán!
 Az autókat szereti,
 A pocakját kedveli.

Biciklizünk a hegyeken
 vígan élünk a Mecseken!
 Én az apukámat szeretem!

Németh Adél (4. osztály)

Itt van az ősz

Itt van az ősz, jaj de jó!
 Örül a mókus, mert van mogoró.
 Színesek a levelek,
 benne vaddisznó hentereg.

Beérett a szőlő, örül a gazda,
 lesz új bor karácsonyra.
 Fújdogál az őszi szél,
 a mackó aludni tér.

Nagy Kevin (3. osztály)

Vakáció

Vakáció, nyár, nyaralás,
 Minden gyerek hetek óta erre vár.
 Becsukjuk a könyvet, táskát,
 Balatoni lubickolás vár ránk.
 Hajnalban rigó, veréb csicsereg,
 Ébresztik a lustálkodó sereget.
 Minden délben anya finom főztje vár,
 Együtt a család!
 Éljen a nyár!

Swinger Petra (3. osztály)

A szivárványlány

Sok kis csillag nézett le a rét felé,
 Fényük pislákolat még,
 Hiába világitott a sok ezüstös
 fénynyaláb,
 De sötét volt, mert a hold szundikált.

Reggel megvilágította a mezőt
 a nap fénye,
 S éppen ekkor egy pillangó
 szállt a völgybe.
 Csinos kis szárnyait megrázta,
 Melyen még csillogott pára.

Kék tekintetével felnézett az égre,
 Onnan a nap aranylóan
 mosolygott feléje,
 A nap mellett az égen megjelent
 a szivárvány,
 A színes, gyönyörű hajú királylány.

Haja szála piros volt, zöld,
 lila és sárga,
 A szivárvány színeiben
 pompázott ruhája,

Intett a napnak s már ment is tova,
Haja szállt utána, mint valami csoda.

Hallani lehetett a cipője kopogását,
mely végigsuhant felhőkön,

s kék égen át.

Táncolt az angyalok muzsikájára,
Csillagokat gyűjtött ajándékba.

Fényesen csillogtak a kiscsillagok,
Akár egy gyönyörű virágcsokor.

Elhaladt legelésző birkák nyája
mellett,

Kik szétszéledtek s a végtelenbe
vesztek.

Elhagyta a völgyet, az aranyló napot,
A pillangót s a völgyben csobogó
kispatakot.

Kinek viszi vajon a sok
szép csillagot ajándékba?

Ki az, akinek ajándékot
visz a szivárványhajú lányka?

Elérte a célját,
A hold sötét udvarát,
Bekopogott a sötét udvar ajtaján.
Kiszólt a hold: Ki jár itt, ahol a ma-
dár se jár?

Kinyitotta az ajtót s megpillantotta
a szivárványlányt.

Mi van veled holdsugár?
Egy hete nem ragyogott a fényed
már,

Beteg vagy tán?

A hold búsan szólt: Örülök, hogy
itt vagy szivárvány.

Nem tudok világitani, mert nem
látalak évek óta már.

Hoztam neked csillagvirágot!

– szólt a lány.

S a hold fénye újra ragyogott sok-
sok éven át.

Horváth Réka (7. osztály)

A tél

Ha vége az ősznek,
jön a TÉL,
de a gyerek ettől nem fél!

Szép lesz a táj,
szép fehér,
TÉLAPÓ is ideér.

KARÁCSONY is télen van,
sok ajándék is lesz majd.
Örül minden gyerek
a télnek és az ÜNNEPNEK.

Rácz Dorottya (2. osztály)

A kutyám

Volt nekem egy kiskutyám,
olyan volt, mint a macskám.
Ő csak a vizet itta,
kedvenc játéka volt a hinta.
Volt egy kis ágya,
amin zöld volt a párna.
A kis takaró piros volt,
amit széttépni tilos volt.
Jutifalat járt mindenért,
ha jól tett, akkor azért.
Sétálni hámmal ment,
mert nyakörvvel nem mert.
Volt egy kék ruhája,

meg egy piros sapkája.
Minden este horkolt,
ha nem vittem sétálni, morgott.
Embert nem harapott,
ezért sok szeretetet kapott.
Ha szóltam neki, otthagytott
csapot-papot,
és hozzám futott, ahogy
csak tudott.

Pongrácz Panka (6. osztály)

Az ősz

Mi az ősz, mit csinál?
Sok kis diákat az iskolába vár.
Ott találkozik sok kis diák.

Mi az ősz, mit csinál?
Szőlőt érlel, mustot présel.
Vidámsággal teli a ház.

Mi az ősz, mit csinál?
Az erdőt színesbe festi át.
Telet várva sok madár tovaszáll.

Mi az ősz, mit csinál?
Hideget hoz, havat vár.
Sok kis állat fázik már.

Rádi Nikoletta (3. osztály)

Vers a pincérről

Felszolgálás ezerrel,
A napja ezzel megy el.
Ha egy tányért elejt,
A vendég nem felejt.

De ha a felszolgálás prima,
Már el is úszott a hiba.
Jobbra-balra rohangál,
Mert a vendég hívja már:

– Padlizsánt és virslit –
Ettől a hölgy hízik.
De a pincér nem bánja,
Ebből jön a dohánya.

Ha úgy gondolja, végzett is,
Újra vendég érkezik.
S megint rohangálni kezd,
Ezzel telik el az est.

Gajda Réka (11 éves)

Iskola

Iskola, iskola
Én is járok most oda.
Más emberek a felnőttek,
Mert ők már nem gyerekek.

Keljél kicsim, indul a móka,
Induljál a suliba!
Ott már egy csomó kisember
Tudásra szomjasan ébredt fel.

Milyen óra lesz most?
Kiáltja egy kisleány:
Tán fizika – válaszolja
Egy hang mogorván.

Hirtelen becsengetnek,
Mindenki bevonul a termekbe.
Elkezdődik a tanítás,
A néma csendes tanterekben.

Egyszer csak nagy kopogás:
Majd jött a Mikulás?

De nem ám, mert egy tanár bácsi
Jött be hozzánk tanítani.

Mindenki kérdezi:
Hol a tanító néni?
De a bácsi nem d választ,
Mert biztosan fáradt.

A gyerekeknek kell tanulni,
A szülőknek meg dolgozni.
A tudást ingyen nem adják,
A nagy tudósok ezt mind tudják.

Jaczkó Noémi (6. osztály)

Évszakok

Süss ki Nap, süss ki, itt a Nyár!
Végre minden boldog már.
Szárítsd ki a leveleket,
Hogy szép színben fürödjének.

Leveszik ruhájukat a fák,
Hisz a Téltre készülnek már.
Az őszi eső felfrissítő,
Iskolába elkísérő.

Vedd elő a szánkót kiskomám,
Itt van a Tél, bizony ám.
Itt van a karácsony, és utána az Újév.
Kiáltunk hát együtt, hogy BÚÉK!

Tavasznak hóvirág az előhírnöke,
Vagy talán a meleg napsütés?
Én már tudom, tudom jól,
Mindkettő a Tavaszról szól.

Péterffy Orsolya (11 éves)

Sólyom kering a Mecsek felett

Nem zsákmányra vár, csak
az időt tölti
odafent a magasban,
és le-lenéz a hajdani Tubesra.
Szárnya lebben és a szeme fordul,
a Mecseket nézi, hogy mit lát az utókor.

Mecsek, te olyan szép
vagy fenyesekkel,
tölgyesekkel és vadvirágos réttel!
Rigó füttyent és harkály kopácsol
a fán,
mókus ugrik és halkán zörren az ág.

Bánáti bazsarózsa nyílik
meggypirosan,
a hajnalpír lepke ezt is beporozza.
Színes virágoztól tarka ez a kép,
a Mecseken ilyen a májusi rét.

Sólyom szeme a távolba kémlel,
és lenéz a gyönyörű Pécsre.
A Mecsek lankáin szép szőlősorok,
ott teremnek a finom pécsi borok.

Mecsek vagy Pécs, fordítva is lehet,
az egyik korona, a másik
ékkő benne.
A kettő együtt csoda, a természeté,
Isten és ember akarata.

Nem zsákmányra vár,
csak az időt tölti
odafent a magasban,
le-lenéz a majdani Tubesra.
Szárnya lebben és a szeme is fordul,
a Mecseket nézi, és a könnye
is kicsordul.

Keszthelyi Nikolett (7. osztály)

Apró tanácsok

Nem szándékozom nagy
dolgozokról írni,
csak az élethez apró tanácsokat adni.
nem hozom le a Napot, a csillagokat,
egyszerűen mutatom be
a mindennapokat.

Tudj örülni minden apró, pici jelnek,
melyet életed ajándékoz neked.
Ha bánatod van, gondoldj mindig arra,
hogy újabb öröm vár rád holnapra.

Vágyaid szárnyán bátran röpjél,
szálldoss,
légy kitartó, kemény és állhatatos.
Higgy a kítűzött céloknak, de kérlek,
ne engedd, hogy elhomályosítsa élted.

Egyetlen út járható, a szeretetét.
A gyűlölködés pedig a vak emberé.
Nehéz szeretni, ki bánt téged nagyon,
de próbáld meg, mert tied a jutalom.

Nem kapsz majd babért ezért a fejedre,
de kívánom, hogy mégis ezt tedd
örökre.
Mert szeretni fognak ám az emberek,
szeretetlenben élni a legjobb tenekd.

Kovács Jadranka (8. osztály)

Az élet

AZ élet egyszerre
Nehéz és könnyű,
Boldog és szomorú,
Lassú és gyors,
Sötét és világos.

De a legjobb mégis az,
Hogy változatos.

Az életet egyszerre lehet
Élvezni, unni,
Szeretni, utálni,
És nemes egyszerűséggel
Élni.

Az életben egyszerre lehet
Hinni, remélni,
Örülni, sírni,
Félni, hiányolni
És nevetni.

Hisz az élet a tiéd,
Csak a tiéd!
Éld, várd, reméld és köszönd,
Hogy létezel!

Dávid Dalma (7. osztály)

Lovasok

Egész nap a nyeregben
vágatok az erdőben.
A lovam már fáradt,
de belógnak az ágak.
Megálllok és megitatom,
ezt senkivel meg nem vitatom.
Felszálllok és hazamegyek,
hogy egy kis gulyást egyek.
Majd megpatkolom a lovamat,
hogy patái ne kopjanak.
Kimegyek és megsütöm az almát,
hogy megvalósítsam a gyomrom álmát.
Megfürdöm és lefekszem,
másnap is majd ezt eszem.

Pongrácz Panka (6. osztály)

Őszi élet

Itt van az őszi színpompa,
nyit újra az iskola.
A diákok sok újat tanulnak,
a falevelek gyorsan barnulnak.

A madarak délre repülnek,
a szőlők a hordóba kerülnek.
Hűvösek már az éjszakák,
búcsúzzunk a nyártól hát.

Turcsán Levente (3. osztály)

Ször Uszony

Ki Ször Uszony?
Ő egy kardhal?
Ki kezdene ki e hallal?
Kinek orra ékes karddal?

A homokvárban, ahol élt,
Az élet csendesen mendegélt.
Homokból volt minden szem,
A bástyáján állt két őrszem.

Egyszer, egy sötét éjjel,
Megjelent egy fekete jel.
A váron átsuhant az uszony,
Ki lehet a fekete uszony?!

Az uszony gazdája
Csikó Szilárd mamája.
Miért volt ő oly magason?
Mert a fia elosont!

Ször Uszony jött nagy karddal,
Dirrel-durral, nagy robajjal.
„Ki az, ki bejöhett,
Várfalunkra merészkedett?”

Csikó Szilárd előbujt
Szepegve-szipogva,
Mert kis csikónak nem lehet,
Mit Nagy Hal megtehet.

Lehetsz te még dalia,
Csak nem ékes paripa!
Kicsi vagy még, Szilárdka,
Menj a puha homokágyba!

Szilárd belenyugodott,
Többet nem lovagiaskodott.
Most még arról álmodozik,
Táltos lesz ő – ha a víz alatt
nem havazik!

Nagy Ákos Bálint (4. osztály)

Csíkos Pizsi nagy ötlete

Egyszer volt, hol nem volt, a Mecsek vonulatain is túl, élt egy korosodó zebra kis családjával, szerény repterük mellett. Ezt az állatot Csíkos Csabának, feleségét Pizsamás Piroskának, közös gyermeküket pedig Csíkos Pizsinek hívták. Mint mindenki tudja, az évben 2210-et írtak, és Pécs ismét elnyerte az Európa Kulturális Fővárosa címet.

Egy napon Csaba papa úgy jött haza, hogy elbocsátották a munkahelyéről. Szomorkodott otthon a család, hogy ezek után miből fizetik majd a kerozint a Boeing 707-esükbe, és mivel járnak majd be a városba (tudniillik vidéken laktak). Hosszú-hosszú napok teltek el várakozással.

Egy alkalommal, amikor Pizsi nem a kedvenc lövöldözős játékával játszott, hanem a világhálót böngészte, rábukkant egy álláskereső oldalra. Csík Csabi (mert így becézték barátai) a következő héten már munkába is állhatott... A kulturális főváros projektben. Ő irányította makulátlan irodájából a fejlesztéseket, ahogy anno 200 éve elődei. A munka lázasan folyt, hiszen a határidő vészesen közeledett... A Széchenyi téri munkálatoknál római kori épületmaradványok mellett térkő kupacokat is találtak, szintúgy a város más részein.

– Na, ezek is biztos a 2010-es munkából maradtak! – jegyezték meg sokszor alkalmazottai, mikor jelentést tettek.

A város apraja-nagyja kivette részét a munkából. Békáék, Csíkék szomszédjai például a szökőkút-projektnél segítettek. Boldog volt mindenki, hogy megújul a város, igaz, a közlekedés egyre katasztrofálisabbá vált. Oroszlán polgármester úr alig győzte a tárgyalásokat a Légbusz Zrt.-vel.

Egy napon aztán „Apjuk” bevitte Pizsit a munkahelyére, de alighogy belépett az épületbe, a munka terepre szólította. A fiát elküldte az irodájába. Mivel a fiatalabbik csíkos elég kíváncsi természetű volt, ezért mindent megnézett. Fagyit nyalogatva lépett be a makulátlanul tiszta, csillogó-villogó irodába. Lépett egyet-kettőt, majd megsúszott, és elhasalt a kínai márvány kellős közepén. Ügyel-bajjal feltápászkodott, de a fagyit már nem tudta megmenteni. Szétfolyt a padlón, és ráadásul Pizsi legújabb, három zebracsíkkal díszített Adidas tornacipőjét is összekente. Ez persze sokkal jobban bántotta, mint bármiféle kár. Szerencsére meglátta a fotel karfáján heverve apja selyem nyakkendőjét. Sikerült vele fényesre tisztítania a sportcipőt. Örömeben táncra perdült. Amint a hip-hopot járta, farkával lesodorta a vázákat. Jajj!!! Gertrúd vázái! Gertrúd, az apja kissé korosodó vénkisasszony titkárnője volt, aki az értékeit – rossz szokása szerint – a vázába rejtette el. Biztos helyre, hogy aztán senki, ő maga se találja meg... Most minden a földön volt: a rúzsok, körömlakkok, kefék, szemöldökcsipeszek... Pizsi kiöntötte Gertrúd reggeli kakaóját apja számítógépének billentyűzetére.

Ránézett a számítógépre, és minden másról elfeledkezett. Apja új projektmunkáját látva szárnyalni kezdett a fantáziája. Lázasan munkához látott. Egész tervrajzot készített arról az ötletről, hogy bicikliutak épüljenek szerte a városban, mindenhol a föld alatt, mint ahogy a metró közlekedik.

Egyszer csak, füttyörészve mit sem sejtően betoppant Csík Csabi az irodába. Amint meglátta a törött vázacserépeket, a szétfolyt fagyit, a kiömlött kakaót, s a legújabb selem nyakkendőjét összegyűrve, iszonyú haragra gerjedt.

Épp készült fiát leteremteni, amikor belépett a főnöke. Ekkor Csabi szabadkozni kezdett a romokat illetően, de mivel annyira megrémült, semmit nem lehetett érteni belőle. Főnöke a monitorra pillantva meglepett arcot vágott, majd hirtelen kiviharzott az irodából.

– Na most aztán úgy kiröpítenek innen, hogy patám sem éri a földet! – mondta csak úgy magának Csík Csabi.

Pár percre rá egy egész seregnyi keménykalapos, befolyásos úr lépett be az irodába. Tigrisek, hiúzok, leopárdok, gepárdok. Csabi ott állt szégyenszemre romos irodájában. Nagyon kellemetlenül érezte magát. Mintha összement volna ennyi nagy ember között. Zakóját összehúzta, szemét lesütötte, és várt. Oroszlán polgármester úr előlépett az összecsdüült tömegből.

– Gratulálunk! – zengte mély, tiszteletre méltó hangon.

Csabi ekkor merte csak felemelni tekintetét, és hatalmas csodálkozására tengernyi sugárzó arcot látott. Mindenki csak őt nézte.

– Elnyerted az új projekt vezetői posztját. – Csík Csabi csak állt, és nem szólt, nem értett semmit.

– Tökéletes tervet készítettél a föld alatti kerékpárútról – folytatta a polgármester –, ami az imént került nyilvánosságra felettesed, Leopár Dezső által. Már most fizetés-emelésre számíthatsz, de további fejlesztéseket várunk tőled. Soha senkinek nem jutott eszébe ilyen ragyogó ötlet! Ez az új biciklihálózat óvna a környezetet, nőne a turizmus, é jobb közlekedést biztosítana szerte a városban. Büszkék vagyunk, hogy ilyen remek alkalmazottra tettünk szert. Még egyszer gratulálok az egész társaság nevében. Holnap délután tárgyalásra kerül sor ezzel az új fejlesztéssel kapcsolatban. Addig is viszontlátásra!

Ekkor értette meg, hogy mindez Pizsi érdeme. Odament hozzá (eddig fia a sarokban a kanapén kuporgott), és egy bordaropogató apai ölelésben részesítette. A csínytevésük fölött pedig átsuhant, mintha mi sem történt volna.

Másnap a tárgyalás remekre sikeredett. Egyszerre híres és fontos személy lett Csabi-ból. A kerékpárút pedig elröpült feladatnak tűnt a felhőtlen boldogságban. Mindezek után pedig még az év zebrajá lett, és a Nagy-Z-Eb-Ra díjat is ő nyerte el. E kettő nagy ünnepségre még Csabi apját, a Vasarely Múzeum portását is meghívták, aki nagyon büszke volt fiára és nem utolsó sorban unokájára, hogy zebraként ilyen magas elismerésre tettek szert.

Ez a tanulság mindazok számára, akik nem hisznek abban, hogy a véletlen szerencséből hatalmas siker lehet.

Bollér Krisztián (8. osztály)

Miből lesz a cserebogár?

Hol volt, hol nem volt, élt egyszer egy bogár a Kerekerdő szélén, aki postásként dolgozott. Ő hordta szét az erdő lakóinak a leveleket.

Nagyon sok barátot számlálhatott, hisz mindenki jól ismerte az erdőben, és tisztelte kedvességéért, pontos, szorgalmas munkájáért. Egyszer azonban egy kis baleset történt, mert véletlenül felcserélte a mókus és az oroszlán levelét. Leó, az oroszlán másnap ráförmedt a kézbesítőre, mert nem vitt neki levelét. A bogár, miután rájött a másnap ráförmedt a kézbesítőre, mert nem vitt neki levelet. A bogár, miután rájött a tévedésére, azonnal végigjárta az egész erdőt, hogy jóvátegye hibáját, és végül a mókusnál megtalálta az elveszett küldeményt. Azon nyomban futott vele a címzetthez. Az útja nem volt egyszerű és akadálymentes. Az erdő közepén haladva egy ijesztő hang majdnem halálra rémítette.

- Hová ez a nagy rohanás? – dörmögte hét medve szinte egyszerre.
- Én csak egy sürgős levelet viszek Leónak, az oroszlánnak – felelte a rémült bogár.
- Nem úgy van az, hogy mellettünk csak úgy elmehetsz. Előbb küzdj meg velünk! – brummogták a fenevadak.

Ekkor a bogárka olyan sebesen végigrohant a szőrös hátukon, hogy azok a csiklandozástól talán még most is hahotáznak. Még azt sem vették észre, hogy mikor repült el. A kis postás továbbhaladt, mikor három vad oroszlán állta útját. Ők is küzdelemre szólították fel.

- Hová ez a nagy rohanás? – bömbölte egyszerre a három fenevad.
- Én csak egy sürgős levelet viszek Leónak, az oroszlánnak – felelte dadogva a rémülettől.
- Nem úgy van az, hogy mellettünk csak úgy elmehetsz. Előbb küzdj meg velünk! – bömbölték az oroszlánok.

A bogár az ő hátukon is futóversenyt rendezett, ugyanúgy, mint a medvéken. Ettől az érzéstől a vadak egymást kergették kínjukban. A bogár újra észrevétlenül tovarepült.

Már elég közel járt a céljához, amikor egy nagyszájú, tűzokádó sárkány tartóztatta fel.

- Hogy merészeled megzavarni a nyugalmaidat? – fújtattott.
- Én csak egy sürgős levelet viszek Leónak, az oroszlánnak – hebegte remegve a félelemtől.
- Nem úgy van az! Előbb küzdj meg velem, ha már megzavartad a nyugalmaidat!
- Rendben van, visszaadom a nyugalmaidat.

És ekkor a bogár a sárkány füléhez repülve halk zümmögésbe kezdett. Rövid idő alatt a sárkány mély álomba szenderedett. Csapzottan folytatta útját és közben azon járt az esze, hogy el ne késsen a levéllel, és vajon milyen büntetésben lesz része ezért a

tévedésért? Az oroszlán már türelmetlenül várta a levelét. Végre megpillantotta a postást, aki olyan fáradt volt, hogy a levelet is alig bírta átnyújtani.

– Mi történt veled? – kérdezte Leó.

– Találkoztam hét szilaj medvével, három vad oroszlánnal, egy nagyszájú, tűzokádó sárkánnyal, és meg is kellett küzdenem velük – lihegte, szinte alig érthetően.

– Jó vagy, tehetek érted valamit? – kérdezte sajnálkozóan az állatok királya.

– Kicsit elfáradtam, de egy pohár víz jól esne.

– Elhoztad a levelemet? – faggatta kissé türelmetlenül az oroszlán, miközben egy poharat nyújtott neki.

Az oroszlán kíváncsian kibontotta a levelet, melyet a szomszéd erdő oroszlánja küldött. Meghívó állt benne egy közelgő kézfogóra.

– Éppen időben érkezett. A meghívó a jövő hétre szól – fordult megnyugvó tekintettel a postás felé.

– Elnézést kérek, én igazán sajnálom a történeteket! – mentegetőzött bűnbánóan a kézbesítő.

– Jól van, felejsük el az egészet! Régóta megbízható postása vagy az erdőnek – vigasztalta a bogarat.

Leó – barátsága jeléül – kinyújtotta szőrös pracliját, melyre a bogár boldogan rászállt, és megnyugodott.

Ennek a véletlen cserének a következményeként, ha Leó azóta levelet kapott, mindig tréfálkozva megkérdezte: – Ma történt-e csere, bogár?

Így történt, hogy a mi kis meshősünk már nem csak egy postás bogár, hanem egyszerűen mindenkinek ő a Cserebogár.

Így volt, nem így volt, szívből jövő mese volt.

König Zsófia (6. osztály)

Boldogfalva meséje

Nem Baranya megyében, hanem az Óperenciás – tengeren is túl, fekszik ez a megálmodott falucska. Erdő veszi körül, és ameddig szem ellát mezei virágok nyílnak! Fehérek, pirosak, lilák egyszóval csodálatosak, mint egy virágpaplannal borított mező.

Itt nem irtják az erdőt, nem kaszálják a rétet, minden csillog a maga természetes fényében.

Nem ismerik az alkoholt, csak a mezei virágokból főzött gyógyteát, a dohány is idegen nekik, a friss erdei levegőt szívják.

Olyan családok élnek itt, akik boldognak vallják magukat. Boldogok a nagyszülők, a szülők és boldogok a gyerekeik is. Sok-sok állatot tartanak, ők is játékosak és ugyanolyan boldogok. Innen kapta a falucska a nevét Boldogfalva. Az orvos a mezőn nyíló

növényekből készített csodával gyógyít fájdalommentesen. Az iskolában nincs osztályzat, nincs rossz jegy, csak dicséret. A dicséret napfényt, szeretetet hoz a gyerekek szívébe. Dicsekszik is az egyik kisdíák:

– Tanulunk is szívesen, hiszen ha tudunk újból megdicsérnek, és jó hallani a tanár nénitől:

– Jó voltál, ügyes voltál, tanultál. – mondja nevetve.

Tanítás után megkondul a harang. Jókedvű, vidám nevetés hallatszik.

Hurrá, hurrá, ebéd! – kiabálja a sok gyerek. Zöltség, gyümölcs mindig van, de itt a gyerekek a spenótot is szeretik, mert tudják, amit szeretnek abból lehet sokat, de amit kevésbé szeretnek, abból is enni kell, csak kevesebbet.

Majd újból megszólal a kolomp. Győztünk, mehetünk játszani – hangzik a gyerekek szájából. A virágzó rét, mező még színesebbnek tűnik a sok szaladgáló, füzért fonó, labdázó, mosolygó, boldog gyerektől. Boldogfalván reggeltől-estig mosolyognak. Komolyan veszik az iskola falát díszítő tábla szövegét:

„Arcodat istentől kaptad,
Mosolyognod neked kell vele,
A mosoly nem kerül semmibe,
Másokat viszont gazdaggá teszel vele,
Tehát mosolyogj!!!”

Ha valaki szomorú, csak ránéz a táblára, és azonnal nevetni kezd, ez ilyen egyszerű. Ez Boldogfalva története, ez az én mesém, hiszem, hogy valóban létezik az Óperenciás-tengeren túl egy ilyen érdekes falucska, és nem csak álmodtam.

Erb Valentina (7. osztály)

Gyűrűfű

Élt egyszer egy nagyon szegény legény Rátót falujában. Se háza, se földje nem volt, így hát elindult, hogy szolgálatot keressen valahol. Ment, mendegélt faluról falura, de munkát sehol sem talált. Egyszer csak a király erdejéhez ért, és egy hangos kürtszót hallott. A király éppen akkor fejezte be a sikeres vadászatot, és lováról leszállva leheveredett a fűbe. A legény egy fa mögül figyelte az eseményeket. Mikor már indulni készült haza a király és a vadászai, egyszer csak felkiált öfelsége:

– Jaj nekem! Eltűnt a lányomtól kapott legkedvesebb gyűrűm! Ez hozta nekem a szerencsét! Aki megtalálná, bizony néki adnám fele királyságom és a lányom kezét! – mondta jajveszékelve.

A vadászok rögtön leszálltak a lovukról, és keresni kezdték a gyűrűt, mert bizony nagy volt még a fele királysága is a királynak, és leánya szépsége is tündöklő volt! A gyű-

rút azonban nem találta meg senki. A király sírva-ríva vonult el az erdőből. Ekkor előbújt a legény, és ő is keresni kezdte a gyűrűt. Egyszer csak egy fába ütközött. Mikor felemelte a fejét, hát látja ám, hogy a szarka fészkében a fiókák a gyűrűn veszekszenek. Jó magas volt a fa, de a legény megbirkózott vele, és le is szedte a gyűrűt. A gyűrű értéke szinte felbecsülhetetlen volt:

Gyémánt, rubin, zafír, smaragd, ezüst és arany színekben pompázott. Elindult hát a fiú a királyhoz, hogy visszavigye a gyűrűt. Mikor odaért a palotába, a király kisírt szemekkel nézett a szakadt ruhájú legényre:

– Ki ez a paraszt, ki zavarni mer nagy fájdalomban? – ordított a király.

– Felség! – szólt a legény. – Ha én megmutatom, hogy mi van a markomban, akkor felséged szeméből eltűnnek a könnyek – mondta reszketve a legény, és kinyitotta a markát. A király magából kikelve ujjongott, és bocsánatot kért a legénytől:

– Fiam, mivel elhoztad a legkedvesebb gyűrűmet, ezért fele királyságom és leányom keze a tiéd, éljetek boldogan! – mondta a király meghatottan.

– Királyom! Szeretnék bizony azon a gyönyörű füves területen élni a királylánnyal, ahol ezt a gyűrűt találtam! – mondta a legény.

A király neki ajándékozta az erdőt és a környékét. Azóta hívják ezt a helyet Gyűrűfünek.

Kürti Havaska (8. osztály)

Az arany gyertyatartó

Egyszer volt, hol nem volt, a sötét erdő szélén állt egy apró házikó. A házikó előtt egy kert gazosodott. Itt élt a szegény ember, egyetlen fiával. Egyik nap kertjében négylevelű lóherét talált. Boldogan újságolta a fiának, megtaláltam a szerencsém. Kaptam egy égi jelet, hogy a lóherét tűzzem a vándorbotomra, és itt az ideje annak, hogy mind a ketten elinduljunk szerencsét próbálni. A fia előbb csak kinevette apját, aztán engedelmessé vált neki. Elindultak. Mentek, mendegéltek, amikor az apa vándorbotja elakadt valamibe.

Lenézett a földre, és kérte a fiát vegye fel azt a rozsdás vasdarabot. Hiába! Dehogy hajlok le ezért a rozsdás valamiért, úgymint csak messzire hajtánám, hogy elég fáradtak vagyunk már így is, nemhogy még ezt is cipeljük – válaszolta a fia nagyképpen. Az apa ha nehezen is, de lehajolt és felevette. Fiam, hallom elfáradtál, én is pihennék egy keveset, – mondta az apa. Leültek az árok szélére. A fiú nyomban el is aludt, az apa egy talált kódarabbal szorgalmasan tisztította a vasdarabot. Csodák-csodájára egy szép gyertyatartó rajzolódott ki a rozsdából. Nem mutatta meg a fiának, a kabátja belső zsebébe dugta.

Ébresztő, ideje tovább indulnunk – szólta erélyesen az apa. Nagyon hosszú utat megtettek, már mindenük fáj, amikor az apa megpillantott egy táblát „Régiségkereskedés” felirattal. Azonnal bement és igazat mondott az „égi jel” gazdag ember lett belőle, hi-

szen aranyból volt a gyertyatartó. De ezt is titokban tartotta a fia előtt. Majd embert faragok a fiamból, megtanítom arra, hogy tudja kicsit is megbecsülni – gondolta. Cseresznyét és pogácsát vett, a többi pénzt pedig a gyertyatartó helyére tette a belső zsebébe.

Tovább ballagott a fiával. A nap forrón sütötte mindkettőjüket. Éhes vagyok, és szomjas, menjünk haza, ennél még a szegénység is jobb! – zúgolódott a fiú.

– Nem adjuk fel! – mondta most már megnyugodva az apa, és tovább mentek. Ahogy mentek az apa mindig elpottyantott egy –egy szem cseresznyét, a fia mindig lehajolt és felevette, hiszen nagyon megszomjazott. Majd ugyanígy a pogácsákat is egyenként elejtette, ezért is újra és újra lehajolt és felevette, hiszen éhes is volt a fiú.

– Tudod fiam mi ebből a tanulság? „A rest sokszor fárad” Egyszer lusta voltál lehajolni, most a cseresznyéért, és a pogácsáért akár százszor is lehajoltál volna. Megtanultam édesapám nem csak ezt, hanem azt is „Aki a kicsit nem becsüli, a nagyot nem érdemli”.

– Őszinte vagy fiam, ezért mindent elmondok neked. Az a rozsdás vasdarab egy arany gyertyatartó volt. Így nagyon gazdagok lettünk, ezentúl kastélyban fogunk élni. A fiú mindent megköszönt az édesapjának, és bocsánatot kért.

Azóta a fiú megnősült, sok unokával ajándékozta meg édesapját. Még ma is élnek, ha meg nem haltak.

Erb Daniella (4. osztály)

A kincs meséje

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy öregapó, aki mesét mondott az unokájának. A mese egy elveszett kincsről szólt. Mikor az unoka felcseperedett elindult, hogy megkeresse az elveszett kincset.

Ment, mendegélt és elért egy szép falusi házhoz, melyben egy öregember lakott.

– Jó estét öregapám! – köszönt a fiú.

– Neked is fiam! – válaszolt az öregember. Utána a fiú elmondta miért jött, az öregember pedig elmesélte neki, hogy a kincs mellett van egy nagy sárkány, aki őrzi a kincset. Ezen kívül az öregember adott neki 7 mágikus virágszálat.

A fiú ment tovább és elért egy nagy várhoz. A vár kapuján hatalmas kopogtató volt. A fiú kopogott. Egy vén anyóka nyitott ajtót.

– Légy üdvözölve bátor lovag! Engem Álom királynőnek hívnak. Köszöntelek a birodalmamban! – kezdte az anyóka – Kérlek, gyere be hozzám egy teára!

A fiú be is ment. 3 napot 3 éjjelt töltött a várban. A 4. nap reggelén így szólt az Álom királynőhöz:

– Én most már indulok királynő, hisz még meg kell keresnem a kincset.

Már indult is tovább. Út közben talált egy érdekes követ, s zsebre vágta. Ment, ment rendíthetetlenül ment tovább.

Hamarosan elért egy rengeteg erdőhöz. Mivel még csak dél volt mikor oda ért, ment is tovább. Az erdőből egy tisztásra ért. Itt letelepedett és neki állt falatozni.

Ahogy ott falatozik, odaállít hozzá egy egér.

– Adj egy falatot 3 hete nem ettem! – kérlelte az egérke a fiút.

A fiú jó szívvvel adott volna, de már mindent megevett.

– Ezt még visszakapod! – cincogta az egérke és elment.

A fiú pedig ment tovább. Ment, ment, csak ment és a 6. nap elért egy barlanghoz. A barlang bejáratában egy óriási sárkány ült.

– Nem adtál enni, testvéremnek az egérnek, így most nem engedlek be! – mondta a sárkány.

A fiú nagyon megijedt. Összeszedte minden bátorságát és kihívta párbajra a sárkányt.

– Nem bánom! – válaszolt a sárkány.

Elkezdtek párbajozni. Sokáig viaskodtak, végül a fiú a kővel (ami azóta is ott lapult a szében) úgy fejbe vágta a sárkányt, hogy az rögtön szörnyethalt. Ezek után a fiú a barlangban folytatta útját.

Mikor már a barlang felénél járt, hirtelen nagy szakadékot vett észre. Ekkor elővette a 7 szál mágikus virágot és ötfokú létrát készített belőlük, és lemászott rajta a szakadékba. Annak az alján hosszú alagutat talált. Elindult a végtelennek tűnő alagútban. 7 nap, 7 éjjel csak ment, ment és ment. Amikor végre elért egy 7 láb hosszú, 3 láb széles forrást. Ennek a forrásnak az alja tele volt aranyhállal. A fiú kezdte is kimerni a sok aranyt. Egyszer csak a kezébe akadt egy korona. Nézte – nézte a koronát, s mit gondolt, mit nem a fejére tette. Abban a percben megrepedt a barlang fala és elkezdett omlani a teteje is. A fiú mögött már be is omlott a barlang. Így előrefele tudott csak menekülni a teljes sötétségben. Nem tétovázott, már indult is. Futott, futott ahogy csak bírt. Közben lekapta a fejről a koronát és csak rohant tovább.

Addig rohant, míg el nem érte a barlang legvégét, ahol kijáratot talált. Mikor kiért, csodálatos üvegpalota tárult a szeme elé. Messziről látta a fiú, hogy az egész palota gyászos színbe öltözött. A fiú bement a palotába, ahol gyönyörű lila ruhát viselő királyt és királynét talált. Mindketten nagyon szomorúak voltak.

– Adjon Isten király uram!

– Neked is fiam!

– Miért lepte el ez a nagy szomorúság a palotát? – kérdezte a fiú.

– Azért mert leányom született. – válaszolt a király.

A fiú nagyot nézett. Még nem hallott olyat, hogy a királynak lánya születése probléma lenne.

– Ma már a lányom 12 éves – folytatta a király – meg is mutatom neked.

Bementek a gyönyörű szobába, ahol minden aranyból volt. Egy arany széken olyan ronda lány ült, hogy olyat a fiú még nem látott. Miután a király a lányát bemutatta, kimentek a szobából. A fiú még 6 napig vendégeskedett a királynál. Azután a király egyik griffmadara hazavitte a fiút. Pár nap múlva az otthonukhoz érkezett egy királyfi,

aki nagyon csúnya feleségről álmodozott. Elmesélte a fiúnak, hogy sehol nem talált olyan csúnya lányt, amelyet keresett. A fiúnak eszébe jutott a csúf királykisasszony és el-irányította hozzá a királyfit. 6 hónap és 12 nap telte el és már jött is az esküvői meghívó, amely az üvegpalotába szólt. A fiú örömmel felkerekedett és magával vitte a forrásban talált koronát, amelyet nászajándéknak szánt.

Így esett, hogy a csúnya királylány is talált magának férjet, a fiú pedig rá jött, hogy a legnagyobb kincs a boldogság.

Gajda Réka (11 éves)

A bűvös furulya

Egyszer volt, hol nem volt, élt réges-régen egy öregember, s annak három fia. Egyik reggel adott a legidősebb fiának egy furulyát, majd így szólt hozzá:

– Fogd ezt a furulyát, és menj ki a legelőre. De jól vigyázz, csak annak szólal meg, aki nem szívtelen.

A fiú útnak is indult. Amint kiért a legelőre, leült egy fa alá, és elkezdett falatozni. Ahogy nézelődik, egyszer csak meglát egy kis békát, aki eléugrik, és így szól hozzá:

– Kérlek, adj egy falat kenyeret, nagyon éhes vagyok.

– Nem adok – válaszolta a fiú.

Az ebéd után a legény nagyon elálmosodott, lefeküdt hát, és nyomban elaludt.

Miközben aludt, a béka odament a furulyához, és betömökdte a lyukakat. Amikor a fiú hazaért, be akarta terelni a birkákat, de a furulya nem szólalt meg.

– Apám, nem szólal meg a furulya. Mi lehet a baja?

– Ó, te buta! Nem látod, hogy betömtek a lyukakat?

Másnap az apa a középső fiát küldte a legelőre. A béka odament hozzá, és őt is kérte:

– Adj egy darab kenyeret.

– Dehogyan adok – felelte a fiú, és még egy darab kővel is megdobta a békát. Az pedig, miután a legény elaludt, betömökdte a furulya lyukait.

Ő is úgy járt, mint a testvére, nem tudta beterelni a birkákat az udvarba. Az édesapja neki is azt mondta, amit a testvérének.

Reggel a legkisebb fiú indulás előtt azt mondta az apjának:

– Édesapám, egyet se féljen, én is elmegyek a legelőre.

– Menj csak, édes gyermekem – mondta neki az apja.

Hamar kiért a legelőre, leült a fa alá, és ő is elkezdett falatozni, mint a testvérei. A béka hozzá is odament, és így szólt:

– Kérlek, adj egy darab kenyeret.

– Adok én, csak egyél.

– Köszönöm a jóságodat.

Amint a legény hazaért, hangos furulyaszóval betערelte a birkákat az ólba.
Az apjuk így szólt a két nagyobbik fúhoz:
– Látjátok, az öcsétek megfogadta, amit mondtam neki, ő majd viszi is valamire az életben.

Busa Enikő (5. osztály)

Az aranykastély

Egy szép napon Lili elment a nagymamájához, mert a szülei dolgoztak. Lili szeretett itt lenni, ó de mennyire!

– Szeretek itt lenni nálad! – ölelte meg nagymamáját. – Mesélj megint a régi időkről!

Lili a közös sütések, főzések mellett Nagyi meséit szerette hallgatni a legjobban, de nagy most nem ért rá, ezért Lili felfedezőútra indult a házban. A nyikorgó lépcsőn ment felfelé. A felső szinten voltak a hálósobák, melyeket már jó ismert, de most észrevett a Nagyi hálósobájában egy ajtót. Óvatosan nyitotta ki, és bekukkantott. Azt hitte, hogy gardróbszekrény, de csodálkozva vette észre, hogy egy lépcső megy felfelé a lépcsőn:

- Csak nehogy nagy észrevegye!
- Ó de sötét van itt! Félelmetes ez a hely!

Mikor már megszokta a szeme a sötétséget, sok-sok sötét árnyékot látott. Kíváncsi lett, mik lehetnek azok.

Lili nagyon meglepődött, mikor meglátta a régi poros ládát, amiben sok dolgot talált. Lili örült a dolognak. Régi fényképeket látott, melyeken fiatal lányok játszottak hosszú ruhában, préselt virágokat, régi rongybabákat, szépen összehajtott leveleket selyemszalaggal átkötve.

Lili a szép képeket nézegetve elképzelte, hogy hercegnő egy régi kastélyban. Már látta is magát gyönyörű ruhában, koronával a fején, amint egy herceggel táncol. A bálteremben sok lámpa volt, és az üvegszekrényekben aranytálak – és poharak sorakoztak.

Amikor vége lett a bálnak, Lili kinyitotta a szemét, és szomorúan látta, hogy ez nem egy igazi bálterem, hanem csak egy poros padlás.

– Talán elaludtam?

Nem vette észre a halk léptekkel felé közeledő Nagyit.

– Lilikém, hát itt vagy?! Már egy órája kereslek!

Lili hátrapillantott, és meglátta Nagyit.

– Nagyi! Nagyi! Képzeld, hercegnő voltam!

– Lilikém, biztos csak képzelődtél!

– Nem Nagyi! Igazi bálban voltam. Még táncoltam is!

– Gyere inkább Lilikém vacsorázni, már nekem is korog a pocakom.

Lili a finom vacsi után megfürdött, lefeküdt aludni, és arról álmodott, hogy ugyanazzal a herceggel, ugyanabban a ruhában, ugyanabban a bálteremben táncol.

Bedő Csenge (1. osztály)

Mókus mese

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer két jó barát, méghozzá két mókus. Misi és Mici. Sokáig töretlen volt barátságuk, de egy nap...

Amikor egy nap mászkáltak az erdőben Mici hirtelen felkiáltott.

– Hé, nézd Misi! Mi lehet az? – bökött egy esernyőre Mici.

– Nem tudom, de jó néz ki. – válaszolta Misi.

– Nézzük meg közelebről! – javasolta Mici.

Közelebb ment a két mókus, és vizsgálni kezdte az esernyőt.

– Hé ez olyan ejtő valami lehet, amit a kétlábúak használnak. Esetleg mi is kipróbálhatnánk! – mondta Misi.

– Igazad van – kiáltott fel Mici. – Próbáljuk ki! Megpróbálhatom előbb én?

– Na jó, próbáld!

És Mici kipróbálta. Pompásan sikerült a földet érés. Ezután Misi is kipróbálta. Mint ha őstehetség lett volna. Ezután felváltva játszottak, majd eljött a sötétedés, haza kellett menniük. De ki vigye haza az esernyőt?

– Misi, haza kell mennünk! Hazavihetem én az ejtő izét?

– Hogy ne majd te viszed haza, mikor én találtam ki a játékot!

– De én találtam meg az ejtő izét!

– Én is megtaláltam volna!

– Én is kitaláltam volna a játékot!

– Én ezentúl nem ismerlek! Na csá! – azzal Misi elrohant, de az esernyőt otthagya.

Mici pedig megfogta az esernyőt és hazament.

Sok évig nem találkoztak egymással. Míg egy nap...

– Segítség! Segítség!

– Vajon honnan jöhet ez a hang? – gondolkodott Misi.

– És mit keres nála ez az ejtő izé? – tűnődött Misi.

– És miért ló a levegőben? Meg kell mentenem! És Misi cselekedett. Fogott egy indát, csinált belőle egy lasszót, azt meglóbálta párszor, s az rögtön a bajba esett mókusra került.

– Engedd el azt az izét! – kiáltotta Misi. – A mókus elengedte. Misi megfeszítette izmait, s a bajba jutott mókus ott termett mellette.

– Köszönöm! – hálálkodott a mókus.

– Olyan ismerős vagy! Te vagy az, Mici?

– Misi? Igen én vagyok, hát még emlékszel rám?

– Már hogyné emlékeznek rád, egész gyermekkorunkban együtt játszottunk, addig a bizonyos incidensig. – mondta Misi.

– Azóta már rég megbocsátottam neked magamban. Kérdés, hogy te is megbocsátottál-e nekem? – kérdezte Mici.

– Már hogyné bocsátottam volna meg. Amúgy el kell mondanom, nagyon szép letél mióta utoljára láttalak.

– Köszönöm Te meg mintha edzőterembe jártál volna.

– Hát igen egy kicsit gyúrtam. Izé... szeretnék valamit kérdezni

– Halljuk!

– Mindig is szépnek tartottalak, és azt szeretném kérdezni – Misi letérdelt – hogy... hozzám jönnél-e feleségül?

– Igen!

Akkor délután 3-kor megcsókolták egymást, hazamentek, elújságották a szülőknél, mi történt, papot hívtak, s összeházasodtak. Egy évre rá három szép kis mókusuk született. Mikinek, Milinek és Mickey-nek hívták őket. Itt a vége, fuss el véle.

Péterffy Orsolya (11 éves)

A pingvintúra

Réges-régen élt az Északi-sarkon két pingvin. Pingnek és Vinnek hívták őket. Egy napon észrevették, hogy olvad a hó, és kevés a hal.

– Ping, nézd meg a térképen, létezik-e valahol egy olyan sarok, mint az Északi sark vagy legalább egy hóval borított!

– Vin, ne ess kétségbe! A Sarkok című könyvben biztosan találunk valami jó helyet!

Nézik, nézegetik a könyvet, aztán Vin hirtelen felkiált:

– Nézd Ping, találtam egy jó sarkot!

– Mi a neve? – kérdezte kíváncsian a barátja.

– Hát Édesség-sark! – válaszolta Vin.

– Aha, – biztosan sok ott a finom enivaló!

– Szerintem is. De most menjünk, mert mire odaérünk, ott is napos ég lesz!

– Jó. Kell egy hátizsák, bele a kötél, távcső, az utolsó maradék hal és persze a ruha – mondták szinte egyszerre.

Még azon a napon elindultak, és másnap reggel is értek a békák barlangjába.

Mindent vastagon borított a békanyál, az egész vidék mocsaras volt. Még jó, hogy húztunk gumicsizmát! – gondolták. A barlang tele volt brekegő békákkal.

– Hát ti kik vagytok? – kérdezte Ping.

– Mi vagyunk a békák – válaszolta a brekegő társulat.

– Meg tudnátok mondani, hol van az Édesség-sark?
 – Menjetek egyenesen, aztán forduljatok balra. Ott lesznek a bűzös borzok. De vigyázzatok, nehogy elaludjatok a bűzüktől! Utána menjetek megint egyenesen, majd jobbra. Ott találjátok az örült majmokat. Vigyázzatok, nehogy megbolonduljatok tőlük!

– Köszönjük a segítségeteket!

Azzal indultak is tovább. Egy óra kellett, míg megérkeztek a borzokhoz. A szörnyű szagtól Ping majdnem elaludt, de Vin nem hagyta, tehát megmenekültek. Az út a majmokhoz sem tartott sokáig. Ezek az állatok viccekkel és örült viselkedéssel fogadták őket. Ping és Vin már szinte beleörült a majmok mutatványaiba, ezért utánozták őket. Például ha az egyik emberszabású cigánykerekezett, ők is így tettek. Szerencsére este, amikor a majmok nyugovóra tértek, a pingvinek el tudtak menekülni, és folytatták útjukat. Reggelre megéheztek, ezért ettek pár falatot a maradékból, és továbbmentek. Délutánra elérték az Édesség-sarkra.

– Végre! – mondta Ping. – Csakhogy megérkeztünk! Már nagyon fáradt vagyok.

– De sok finomság! Éhes vagyok – kiáltotta Vin.

– Jaj, csak az a baj, hogy mindjárt kisüt a nap! – jajveszékelt a másik pingvin.

– Dehogyan! – mondták az ott élő frakkosok.

– Hogyhogy? – csodálkoztak Pingék.

– Azért, mert itt mindennap tél van – válaszolták az ott élő állatok.

– Jaj, de jó! Akkor megtaláltuk az otthonunkat. Már csak az a fő, hogy boldogan, békességben éljünk!

És a két kis pingvin azóta is ott él az Édesség-sarkon, boldogságban, békességben.

Gyarmati Zsófia (6. osztály)

A két mókus története

Egyszer volt, hol nem volt, volt az Óperenciás-tengeren is túl két mókustestvér. Egy nap nagyon összevesztek, ezért az egyik mókus elment otthonról. Ment, mendegélt, egyszer csak talált egy odút. Úgy látta, hogy nem lakik benne senki, ezért hát beköltözött. De ott lakott egy sündisznó család.

– Bocsánat, bocsánat – mondta a kis mókus. Nem tudtam, hogy ebben az odúban laknak.

Így hát továbbment. Útközben találkozott egy bagollyal. Megkérdezte tőle, hogy van-e a közelben üres odú. A bagoly így válaszolt:

– Van, ott a sarkon, látod?

– Igen, látom, és nagyon köszönöm.

Elindult az üres odú felé. Bement, körülnézett, és elkezdte takarítást és a bútorok elkészítését. Estére végzett is a munkával.

Másnap reggel kezdte begyűjteni az elemóziát télire. Amikor végzett körülnézett a környéken. Hamarosan találkozott egy kis őzzel. Gyorsan összebarátkoztak, és mindjárt játszottak is egy jót: bújócskáztak. Amikor besötétedett, hazamentek, és aludtak egyet. De aznap éjjel nagy vihar volt: villámlott, dörgött, és nagyon fúj a szél. A kis mókus elalvás előtt még hallotta, hogy valaki kopog az ajtón.

– Ki az? – kérdezte ijedten. Ki van az ajtó mögött?

– Én vagyok az, testvérkém. Kérlek, engedj be. A szél letörte az ágakat, a villám belecsapott a házamba, és most nincs otthonom. Bemehetek?

– Gyere. Ott a sarokban van még egy hálólhely, fekédj le oda.

A kis mókus lefeküdt. Mielőtt azonban elaludt volna, bocsánatot kért a testvérétől.

– Kérlek, ne haragudj, hogy kiabáltam veled.

– Semmi gond. Az már a múlté.

Mikor ezt megbeszélték, elaludtak, de még megígérték egymásnak, hogy soha többé nem fognak összeveszni.

Máig is boldogan élnek, ha meg nem haltak.

Orbán Nikolett (5. osztály)

Artúr

Bemutatom Artúrt: golden retriever kiskutya és frissen került gazdájához. Eleinte nagyon hiányzott neki az anyukája és a testvérei, de szép lassan megismerkedett új birodalmával. A kert tele volt új illatokkal, fákkal, bokrokkal, virágokkal. Artúr mindennel szeretett játszani. Lerágta az ágakat, és hurcolta őket. Beleszagolt a vakondtúrásokba, és megpróbált megismerkedni a lakóikkal, de a vakondok nagyon zárkózott népség, nem kértek Artúr barátságából.

Szép lassan felfedezte a kert minden zegét-zugát, és úgy érezte, lehet, hogy érdemes lenne megismerkedni a kerítésen kívüli világgal.

Birodalma felfedezése közben már régebben észrevette, hogy a kerítésen lyukak vannak, ahol ő, ha nagyon akarja, kifér, de eddig nem volt bátorsága, hogy a biztonságos udvarból kilépjen a nagyvilágba.

Óvatosan kimerészkedett hát az utcára. Nagyon érdekes volt, egész más, mint ahogyan a kerítésen belülről tűnt. Először is nagyon sok fa volt, amelyeknek a tövében idegen kutyák szagát érezte. Ezeket gondosan végigszimatolta, elraktározta az emlékezetében, hogyha összefut a tulajdonossal, tudja, ki is ő. Amint így szaglászott, egyszer csak meglátta a szeme sarkából, hogy valami villámgyorsan elsuhan egy bokor mellett. Nagyon kíváncsi lett, hogy mi is lehet az. Odaszaladt, megszagolta a helyet, és érezte, hogy ez valami idegen, nem ismerős szag. Elkezdte követni, szimatolt, és szimatolt, és egyszer csak eltűnt a szag. Ezt nem értette. Hová lett? Csodálkozva körülnézett, és az előtte lévő kapufélfán felfedezett valakit.

- Hát te ki vagy? Gyere le, meg akarok ismerkedni veled!
- Én egy kiscica vagyok. A nevem Milu.
- Milu? Hát az meg milyen név?
- Nagyon is szép név, ha tudni akarod! Egy nagyfiú a gazdám, és ő adta nekem!
- Hát téged hogy hívnak?
- Artúrnak. Nekem egy kislány a gazdim, és azt mondta, míg kicsi vagyok, addig Gombóc Artúrnak hív, de ha megnövök, olyan leszek, mint Artúr király. Azt ugyan nem tudom, ki ő, de biztosan hatalmas és erős, és én is hatalmas és erős leszek! – és már nem is vagyok annyira kiskutyá.
- Azt látom – mondta Milu – innen fentről is egészen nagy kutyának látszol.
- Miért nem jössz le onnan? – kérdezte Artúr – így nem tudunk rendesen beszélgetni. Már egészen elzsibbadt a nyakam!
- Nem szabad lemennem. Anyukám azt mondta, hogy a kutya a macskák ellensége, és ha meglátok egy kutyát, rohanjak, és másszak olyan magasra, ahol már nem érhet el.
- Ne félj tőlem, én nem akarlak bántani, csak játszani szeretnék veled! A szomszéd-ban van egy kutya, de annyi dolga van mindig, hogy nem ér rá velem játszani. Ha összebarátkoznánk, akkor lehetnél te a játszópajtásom. Nem akarsz a barátom lenni?
- Még nem tudom. Ha lemegeyek, biztosan nem fogsz bántani?
- Megígérem! Csak meg akarlak szaglászni, mert a kutyák úgy ismerkednek.
- Jól van, de tudd, hogy a macskáknak is van egy erős fegyvere, és az a karmunk! Ha megtámadsz, megismerkedhetsz vele!
- Milu óvatosan ereszkedett lefelé, Artúr meg remegett az izgatottságtól.
- Végre szemtől-szembe találkozhat a leendő barátjával! Alighogy Milu leért, Artúr már ugrott is, hogy jobban megvizsgálja, de a nagy lendülettel úgy felborította szegény cicát, hogy az bukfcencet vetett.
- Milu mérgelődött, kiengedte a körmeit, és Artúr orrára csapott.
- Hujjujj! – visított Artúr. – Hát ezt meg miért kaptam?
- Mert megtámadtál, pedig megígérted, hogy nem fogsz bántani!
- De hát én csak meg akartalak szaglászni! Most nézd meg az orromat! Azt hiszem, vérzik!
- Nagyon sajnálom az orrodát, de meg kell tanulnod, hogy mi, cicák, ijedősek vagyunk, és ha egy hatalmas kutya nekünk ront, akkor bizony nem mérlegelünk, hogy mekkorát csapjunk! Máskor légy óvatosabb!
- Jó, majd vigyázok! De te meg légy kíméletesebb. Elég lesz, ha behúzott karommal csapsz az orromra, én abból is értek. Tudod mit, kergetőzzünk! – és már ugrott is!
- Milu eszeveszetten elkezdett rohanni, de Artúr pillanatok alatt utolérte, és leteperte. Milu megint a földön kötött ki, és supa por lett a bundája. Nagyon mérgelődött.
- Ez egyáltalán nem jó játék! Most nézd meg, milyen lettem! – és nekiállt mosakodni, és elrendezni összezilálódott szőrét. Artúr tanácstalanul nézett rá.
- De akkor mit játszunk? Te olyan kicsi vagy, hogy bármit teszek, felborulsz!

– Tudod mit? Inkább menjük, és fedezzük fel együtt a világot!

– Ez jó ötlet! Induljunk!

El is indultak végig az utcán. Artúr ment elől, mindent gondosan végigszaglászott, Milu meg utána. Egyszer csak Artúr azt érezte, hogy valaki megtámadta a farkát. Gyorsan megpördült, hogy lássa, ki lehet, hát Milu volt az.

– Hát te meg mit csinálsz? Most igazán semmi rosszat nem tettem! Milu fetrengett a nevetéstől.

– Jaj, ne haragudj, de ott lengedezett a farkad előttem, mint egy zászló, muszáj volt játszanom vele! És olyan vicces voltál, akkorát ugrottál, mint egy szöcske!

– Jól van – mondta Artúr – de legközelebb szólj, mert a frászt hoztad rám!

– Hát, majd igyekszem, de semmi biztosat nem ígérhetek, annyira mókás a farkad.

Nevetgélve mentek tovább. Egyszer csak éktelen ugatást hallottak. Artúr úgy megijedt, hogy majd kiesett a bőréből, Milu meg hatalmasra borzolta a szőrét, és úgy fúj, mint egy gőzmozdony. Egy hatalmas, mérges kutya ijesztette meg őket a kerítésen keresztül. Artúr még az ijedségtől remegő hangon kérdezte:

– Miért ugattál meg minket?

– Azért, mert én egy komoly, házőrző kutya vagyok és az a dolgom, hogy megugassam az idegeneket, és elzavarjam a betolakodókat!

– De mi nem akartunk bemenni! És ha most idegenek vagyunk, összebarátkozhatnánk, és akkor nem kellene megugatnod minket!

– Még hogy én összebarátkozzam egy kajla kutyakölyökkel! Bah! És egy incifinci kismacskával? A kutyák különben sem barátkoznak macskákkal! Te is megválogathatnád a barátaidat! Különben is, takarodjatok innen, nincs időm fecsegni!

– Akkor ez azt jelenti, hogy nem leszel a barátunk?

– Csak hogy felfogad! Takarodjatok innen! Ha nem lenne itt ez a kerítés, már miszlikbe szaggattalak volna mindkettőtöket! Tűnés!

Artúr hátrasunyta a fülét, és behúzott farokkal eloldalgott. Milu mögötte ment, lábai még mindig reszkettek az ijedségtől.

– Igazán nagyon undok kutya ez a nagy kutya! Látod, anyukámnak mégis igaza volt! A kutyák a cicák ellenségei!

– Ne mondd ezt, én soha nem bánthatlak téged –, aztán eszébe jutott, hogy hány-szor felborította a cicát, így hát bűnbánóan hozzátette, hogy – legalábbis nem szándékosan! De ne félj, majd én megvédelek ettől a nagy kutyától!

– Aztán hogy védesz meg, te is úgy féltél tőle, te is tagadd!

– Az igaz, de ne felejtse el, hogy ott van köztünk a kerítés! Figyelj csak! Kitaláltam valamit! És elrohant. Nemsokára egyik kedvenc faágát hurcolta. Elbújtak egy kerítésoszlop mögé.

– Maradj csendben! – figyelmeztette Milut. Kilesett az oszlop mögül. Türelmesen várakoztak, míg a nagy kutya elaludt egy diófa árnyékában. Akkor aztán Artúr szájába vette a botot, és elkezdett futni a kerítés mellett, úgy, hogy a bot hozzáérjen a rácshoz, éktelen zajt csapva. A nagy kutya felpattant, és iszonyú dühvel ugrott a kerítésnek. Ar-

túr és Milu elszaladtak, hogy tisztas távolságból nézzék a nagy kutya dühöngését. Majd hanyatt estek, úgy nevettek.

Ettől a naptól kezdve mindennap legalább egyszer elmentek a nagykutya kerítése előtt, és újra és újra bosszantották, ahogy csak tudták.

Aztán egyszer csak ráuntak erre a mókára, sőt néha már lelki-furdalásuk volt miatta. Egy reggel Artúr azt mondta Milunak:

– Azért mégsem szép tőlünk, hogy mindig bosszantjuk. Olyan magányos szegény. Biztos azért ilyen morgós. Próbáljuk meg még egyszer. Hátha mégis összebarátkozhatunk!

– Én ugyan nem! Egy ilyen hatalmas és mérges kutyával én nem akarok semmit! Ha csak ránézek is, remegek, mint a nyárfalevél!

– Hát éppen ez az! Nem lehetünk mindig haragban vele, mert akkor tényleg félhetünk, de ha sikerülne megbarátkozni vele, akkor biztos nem bántana bennünket!

– Hát jó, de azért én biztonságot távolságból figyelek.

Artúr összeszedte minden bátorságát, és odasomfordált a nagy kutya kerítéséhez. A kutya már mogorván, acsarkodva várta.

– Mit akarsz te kis pimasz? Nem bosszantottál még eleget? Gyere csak be az udvaromba, majd megmutatom neked, ki is az erősebb! Könnyű a kerítésen túlról legénykedni!

– Kérlek, ne haragudj rám! Tudom, hogy szemtelen voltam veled, de a múltkor anyyira ránk ijesztettél, hogy úgy éreztem, vissza kell vágnom. De már megbántam, és most azért jöttem, hogy kibéküljünk, és összebarátkozzunk!

– Nem barátkozom szemtelen kis tacsókkal! – vetette oda a nagy kutya, és elvonult a diófa alatti pihenőhelyére.

Artúr leforrázva kullogott el, csak mentében szólt vissza:

– Nem is vagyok tacsó! Én golden retriever vagyok! – De azért nagyon szomorú volt.

Ettől kezdve nem bosszantották a nagy kutyát, de nem is keresték a barátságát. Miluval játszottak az utcán. Már megtanulta, hogy tud úgy kergetőzni vele, hogy Milunak ne legyen baja. Néha úgy elkapta őket a játék heve, hogy oda sem figyeltek, merre járnak, csak amikor már a gyomruk jelzett, akkor néztek körül, és keresték a hazafelé vezető utat. Egyik délelőtt is éppen az út közepén hancúroztak, és annyira nem figyeltek, hogy észre sem vették, hogy egy nagy autó közelít feléjük. Már egészen közel járt, de ők csak birkóztak. Egyszer csak egy nagy fekete árnyék vetült rájuk. Artúr csak azt vette észre, hogy valami hatalmas nyakon ragadja, és odébb dobja. A következő pillanatban Milu repült el mellette. Az orra előtt zúgott el a nagy autó. Mikor feleszmélt, akkor látta csak, hogy a nagy kutya rántotta el őket az autó útjából. Ha ő nincs, már egyikük sem él! Nagyon megijedt. Hajszálon múlt az életük, de a nagy kutya megmentette nem csak az ő, hanem a legkedvesebb barátja, Milu életét is. Félszegen mosolyogva ment oda a nagy kutyához:

– Köszönöm, hogy megmentettél bennünket! Ha te nem vagy ilyen bátor és erős, elüthött volna bennünket az autó.

– Ugyan, szóra sem érdemes! – mondta a nagy kutya, és már ment is volna a diófa alá. Még a vállá fölül odavetette: – Szerencsétek, hogy éppen kint jártam!

– Várj csak! Még a nevedet sem tudom. Mindig csak úgy hívtunk, hogy nagy kutya, de biztos neked is van neved.

– Természetesen! Alex vagyok. Nagyon komoly név!

– Igen, igen! Szerintem is! Pont illik egy ilyen bátor, hősies kutyaéhoz! Nem lehetne, hogy mégis barátok legyünk? Látod, szükségünk volna egy bölcs tanítóra, aki segít Milunak, meg nekem, hogy okos felnőttek legyünk!

– Majd még meggondolom! – morogta Alex. Majd hozzátette: – Azért, ha van kedvetek, holnap délelőtt gyertek el hozzám! Átveszünk néhány leckét. De ne késsetek! És elvonult kedvenc pihenőhelye felé.

Artúr nagyon boldog volt. Megmenekült az autó kerekei alól, és végre sikerült a nagy kutya, Alex barátságát is elnyernie. Hát kell ennél több?

Önböli Gréta (5. osztály)

A képzelet ereje

Egy nap, amikor zuhogott az eső és cudar volt az idő, Zoli és én ott ültünk az ablak előtt. Előbb én szólaltam meg:

- Nincs kedved játszani?
- De hát zuhog az eső!
- És?! Nem csak kint lehet játszani!
- Vagy úgy?!

– De mégis mit? – kérdezte Zoli

– Űrhajósat! – válaszoltam.

– De hogyan?

– Az ágyam lesz az Űrhajó, az íróasztal pedig a Föld. Ott lesz az irányító központ.

– Jó. Ki legyen az első pilóta?

– Te leszel, Zoli. – válaszoltam.

Megcsináltuk az ágyamat Űrhajónak és kezdődött a játék.

– Hallo,hallo. Föld hívja Zolit!

– Itt Zoli! Minden műszer rendben. Készen állok a kilövésre!

– Vettem! Visszaszámlálás indul.

– 10..9..8..7..6..5..4..3..2..1.. KILÖVÉS

SSSSSSssshh...Repült ki a képzeletbeli Űrhajó az Űrbe.

– Föld hívja Zolit! Zoli jelentkezz! Hallo, hallo!

- Itt Zoli! A műszerek jók, oxigén is van elég. Melyik bolygóra menjek?
 - A Szaturnuszra.
 - OK. Merre induljak?
 - Északnak indulj! Hozz kőzetmintát a Szaturnuszról!
- Zoli elrepült a Szaturnuszra és már visszafelé jövet hívta a földi központot:
- Föld jelentkezz!
 - Hallo, itt a Föld! 20 perc múlva eléred a levegőburkot. Készülj fel! 17 perc múlva kapsold ki a hajtóművet!
 - Értettem!
- 19 perc elteltével megjelent Zoli a levegőben. Az Atlanti-óceán felé tartott. PLOCCS!
- Minden rendben Jöhet a mentőhajó. – hallatszott Zoli hangja.
 - Isten hozott a Földön! Küldjük a hajót...
 - Gyerekek! Zoli! Megjöttek a szüleid.
 - Ó! De kár!
 - Holnap repülőset fogunk játszani!
 - Látjátok? Pedig csak a képzeletünket használtuk.

A képzelet ereje 2. rész

- Eljött a másnap, Zoli megint átjött játszani. Ma véletlenül jó volt az idő.
- Mit játszunk? Menjünk ki az udvarra? – kérdezte Zoli.
 - Igen, másszunk fel az almafára!
 - Nekem jó.
 - Mind a ketten pilóták leszünk, rendben? – kérdeztem.
- Feltettünk egy deszkát a fa ágaira ülőhelynek és meg is kezdődött a játék.
- Magasság?
 - 9 580 méter.
 - Sebesség?
 - 855 km/h
 - Hányadik légszinten vagyunk?
 - A kilencediken. – válaszolta Zoli.
 - Akkor még fel kell emelkednünk a 12-re. – mondtam.
- A képzeletbeli repülőgép Ferihegyről indult és Franciaországba tart. Nagyon jól sórákoztunk. A repülés 2 órát vett igénybe.
- Már félúton vagyunk. – mondtam.
- A felhők között repültünk. Egyikbe bele is mentünk és egy egész órán át benne repültünk.
- Ott a leszállópálya! Ez Párizs, gyönyörű főváros!
 - Ott az Eiffel-torony! – mutatta Zoli.

- ...ami az 1889-es világkiállítás szenzációja volt. – mondtam.
- Épségben leszálltunk, és képzeletben sétáltunk a városban:
- Nézd! Ott Pompidou-központ gyönyörű szökőkútja! – mutattam.
- A La Defense!
- Ott pedig a Les Halles – a nagy vásárcsarnok, amit Zola Párizsának is neveznek!
- Hányan élhetnek a városban – kérdezte Zoli
- Azt olvastam, hogy 59 494 800 fő. Náluk euro-val fizetnek már.
- Így telt el a képzeletbeli egy hét, amíg Párizsban tartózkodtunk.
- Felszállás! – indultunk vissza Magyarországra.
- Fiúk! Itt vannak Zoliért! – hallottuk.
- Aj! Már megint! De nem baj, jól játszottunk. Holnap pedig Forma 1-et fogunk játszani.
- És ma is csak a képzeletünket használtuk.

A képzelet ereje 3. rész

- 1 hét múlva tudtuk folytatni a játékot. Most Zoliéknál találkoztunk.
- Hol játszunk F1-t? – érdeklődtem Zolitól.
 - Szerintem menjünk a fa várba. – válaszolta.
 - És mi lesz az autó?
 - Hát... – gondolkozott Zoli, majd kis szünet után rávágta:
 - Az a rész, ahol a csúszda van! Jó lesz? – érdeklődött barátom.
- Egy kis rendezkedés, takarítás végeztével megkezdődött a játék.
- Hol legyen a bokszt?
 - Itt, ezen a kis résen kell kijönni, az oszlopok között! – mutattam.
 - Ez nagyon jó ötlet! – dicsért meg Zoli.
- Megkezdődött a játék.
- Hajrá Ákos! – így hangzott a közönség biztató szava. A kockás zászló jelet adott az indulásra.
 - Vigyázz a széles kanyarokban! – figyelmeztetett jóbarátom.
 - Köszönöm a tanácsod!
- A 15. helyről rajtoltam A futam 55 körből áll. Zoli volt az edzőm, a boxban pedig a képzeletbeli csapatom várt. Az idő gyorsan telt. Máris a 15. körben járunk. Jelenleg én vezetek!
- Kopottak a gumijaim! – mondtam a mikrofonba.
 - Ne csináld ezt velem, Ákos! Ugye csak vicceltél?!
 - Sajnos nem. Ki kell mennem a bokszt-ba!
- A csapat jól dogozott. Pillanatok alatt kicserélték a kerekeket...

- Ákos! – szólt Zoli anyukája.
- Tudom, tudom. Itt vannak a szüleim...
- Nem, nem. Azt akartam megkérdezni, kérték-e almalevet?
- Most nem kérünk, köszönjük.

Visszamentem a versenypályára. Sajnos csak a negyedik helyre tudtam visszaállni. Még 10 kör volt hátra a versenyből, de nem sikerült előrébb jutnunk. A verseny véget ért. Átadtuk a rajzolt kupát és gratuláltunk a győzteseknek. A csapat nekem is gratulált a szép eredményért. Nem sokon múltott! Legközelebb mi nyerünk!

Ez történt ezen a jó délutánon, de ezúttal nem mentem még haza, hanem még egy jó órát játszottunk Zolival.

Nagy Ákos Bálint (4. osztály)

A lap megjelenését
támogatja:

Nemzeti Civil Alapprogram
Nemzeti Kulturális Alap
Szociális és Munkaügyi
Minisztérium –
Társadalmi Párbeszéd és
Civil Kapcsolatok Főosztály

ISSN: 1787972-8

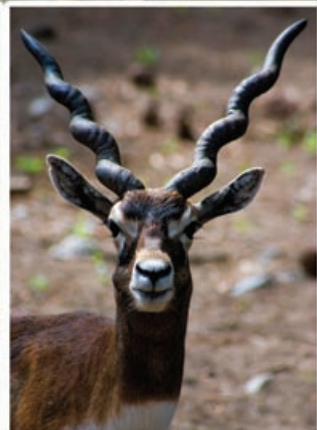
BARANYAI *Civil Korzó*

IMPRESSZUM

Baranyai közösségi lap
Megjelenik havonta
Kiadja: a Nevelők Háza Egyesület (7624 Pécs, Szent István tér 17.)
Felelős kiadó: Vincze Csilla
Főszerkesztő: Hajnal Zsolt
Szerkesztőség: 7624 Pécs, Szent István tér 17.
Telefon: (72) 215-543 • Telefon/fax: (72) 315-679
Web: www.civilhaz-pecs.hu, E-mail: civilkorzo@civilhaz-pecs.hu
Munkatársak: Fenyvesi Kristóf, Hajnal Zsófia,
dr. Kanizsai Péter, Megyesi-Schwartz Éva,
Prucsiné Fűri Ildikó, Pusch Gizella,
Tördelés, nyomdai előkészítés:
Edenscript Kft. *e.graphic* stúdiója – 72/227-350
www.edenscript.hu • info@edenscript.hu
Nyomdai munkálatok: Edenscript Kft. *e.graphic* stúdiója, Pécs
Nyilvántartásba vételi szám: 2.9.1/1037-1/2005
ISSN 1787-9728

Zootábor 2010

PECSI ZOO

Idén is vár a Pécsi Állatkert!

Ha szereted az állatokat, kíváncsi vagy, hogyan működik az állatkert, akkor itt a helyed.

Jó barátokra és szép élményekre tehetsz szert nálunk.

2010. június 21- augusztus 6. heti turnusokban.

72/532-151

www.pecszoo.hu